

ІХ

І знов минув довгий одностайний час, минула зима, настає літо. Про Орядина мені майже байдуже. Відцуралась його майже цілком, і живу знов «спокійним» життям. Нового в нім не лучалось мені нічого, хіба, може, те, що в мене одним знайомством більше. Пізнала я сина пані Марко, лікаря; пробував у нас щось шість неділь.

Одного дня прийшов від його лист, в котрім писав, що прибуде. Сам не надіявся, що якраз тепер буде мати нагоду побачити свою матір; однак пізніше відплине, може, де далеко і подорож та забере багато часу, тому користає зі свобідних шістьох неділь і прибуде, щоб оглянути свою батьківщину і дорогу матір.

Утіха пані Марко була невимовна. Не бачила його майже три роки і їй здавалося, що з ного приїздом прибуде все її минувшє щастя, вернуть гарні дні її минулих літ, і вона аж поздоровіла.

— Я ладилася вже вмирати, — говорила своїм знайомим, усміхаючись весело, — а тепер аж поздоровіла.

Ціла хата готовилася на його прийття, мусила пристроюватись, мов молода для молодого. Все блищало, сяяло в ній, дихало якоюсь святочністю, новістю, якимсь оживленням. Для нього призначена кімната стала осередком думок доброї матері, і вона була би найрадше прикрасила її лиш самим золотом і сріблом. Найкращі і найдорожчі цвіти мусили перенестися до його кімнати, а вона, любуючись їх барвним видом, говорила раз по раз, що він їх любить, любив їх ще малим хлопцем...

Я боялася його приїзду.

Відвикши від мужчин, я стала майже несмілива і боязлива й уникала з ними стрічі. Мене обгортав неспокій при думці, що прийдеться небавом проживати з чужим незнайомим чоловіком під одним дахом, стрічатися з ним по кілька разів денно, сидіти разом при столі, відповідати на його питання. Це було мені дуже не в смак, і я зітхала нишком і просила бога, щоб той час минув якнайскорше і щоб ми знов лиш обидві осталися, проживали тим тихим, спокійним жаттям, як досі.

Від часу до часу прокидалося в мені і чувство зависті. Пані Марко, котра займалась досі лише моєю особою, любила досі найбільше мене, звернеться цілою істотою (так думала я), до свого того боготвореного сина, і я остануся для неї лиш «товаришкою», потрібною тільки до услуги.

Я була привикла до того, що з її оточення була я їй найсимпатичніша, що своє серце виявляла переді мною і ділилася найменшою думкою зо мною. А тепер, може, зміниться то. Тепер прибуде він, син того укоханого мужа, котрого не забула й досі, і йому будуть мусити всі вступитися. Я насамперед! Так, я відчувала, що з його приїздом зайде зміна і в моім житті і що в його особі зближається до мене якийсь неприятель, і то такий, перед котрим треба буде, може, поклонитися. Те, що пані Марко об нім оповідала і що дихало з його писем до неї, викликало поважання, і вже на сам спогад, що, може, й я буду мусити коритися йому, ворохобило моє нутро, наповняло якоюсь горестю і упрямістю. Я не хотіла нікому коритися, ні, я й не потребувала цього чинити, а супроти нього вже зовсім ні!

Коли настав день його приїзду, я ходила зворушена, роздразнюючись чимраз більше прерізними дрібними орудками, що їх на просьбу пані Марко я долагоджувала для нього.

«Я вже тепер його обслуговую, — говорила я глумливо до свого серця, — а коли приїде, то буду лиш при дверях стояти і ждати на прикази».

Коли надходила година його приїзду, я випросилася ніби до Оксани і пішла далеко на прохід в поле. «Так, — думала я, — нехай собі вже тепер приїжджає, нехай вітаються досхочу, тішаться собою посполу. Я бодай не буду при тім і не почую приказів: «Наталіє, веліть подати каву», або

«веліть подати воду, зачиніть вікно» і т. д.».

І пішла. Ходила я і блукала довго-довго по полю. Мучилася різними роздрознюючими думками, різними спогадами з минушого і теперішнього життя. Думала про Орядина, про його гордість, про те, що не бачила його вже так довго, а хоч і бачила, не поговорила з ним ні слова; думала над тим, що ненавидить мене тепер і що я дуже, дуже опущена, осамочена, не маю нікого в світі, хто би займався мною істотою, переймався нею наскрізь, як, напр., бабуся! І я згадала її, а згадавши її, сплала мимоволі. Так, я блукала сама між людьми, мусила собі сама бути і провідником, і оборонцем, і всім на кождім кроці. Чи така вже моя доля довіку? Нерозумна я, коли думала якийсь час, що оця жінка, котрою мене бог мов за всі дотеперішні муки нагородив, любить мене хто знає якою любов'ю! В неї прецінь хто інший, ближчий серцю, як я, чужиниця, товаришка, — хтось, супроти кого вона має і обов'язки, коли тим часом я побираю плату за все, що роблю для неї — і вона мені нічого не винна... Ні, ні, вона не винна нічого, її заплата і презенти перевищують геть-геть мою працю в її домі...

Такі і подібні думки дразнили мене, мов невидимі демони, доки сонце не ладилося до заходу, доки додому не вернула.

Вернувши, хотіла я зайти незаметно до своєї кімнати, однак, мов наперекір мені, сиділа пані Марко зі своїм сином на веранді, котру я мусила переходити, щоб дістатися якнайборше до своєї кімнати. Несміливим кроком підходила я до дому. Я знала, що люди на веранді мусили мене вже здалека замітити; я ж переходила зільник, що пишався перед їх очима, і не могла остатися незаміченою.

— Ходіть, Наталіє, ходіть уже раз! — кликала з нетерпеливою радістю пані Марко, коли я підійшла вже до сходів веранди. — Де ви так довго забарилися? Я вже туй-туй що не розгнівалася на вас. За вами посилала до Оксани, бо ви казали мені, що ідете до неї... Ой, з вас великий крутар! — додала ніби серйозно і, всміхаючись, погрозила пальцем. — Ви, певно, боялися, по своєму звичаю, стати мені в чім-небудь на заваді, напр., нині при стрічі з моїм дорогим сином. Я вас добре знаю! — І звертаючись до молодого чоловіка, що сидів біля неї і замовк, побачивши мене, додала. — Це та сама, Іване, що я тобі об ній писала. Вона уприємнює мені дні, живе зі мною в тій самоті і зносить всі вибаги мої терпеливо. Це вона, Наталія Верковичівна!

Вражена щирими словами пані Марко, я встидалася своїх передуманих дум і недавно ще почуваної заздрості. Змішана і трохи заклопотана, спинилася я на веранді і майже не знала, в який спосіб обізватися. Так само була я й дуже здивована. Переді мною стояв цілком інший чоловік, ніж я собі його досі уявляла. Нічого геройського не було в нім, ростом чи не нижчий від мене, з лиця майже негарний, опалений сонцем, темно-русявий, з окулярами перед ясними, проникливими очима, котрі спочивали тепер з холодною цікавістю на мені.

— Мило мені пізнати вас, — обізвався рівним, звучним голосом, — тим більше що почувуюся вашим довжником. Мати писала мені багато гарного про вас. — І з тими словами подав руку, ні, не руку, а два пальці. Я ледве доторкнулася їх, склонившись майже незаметно, а відтак і віддалилася до своєї кімнати. Стільки було всієї бесіди між нами сьогодні. Коли я, покликана наново панею Марко, прийшла вдруге між них на веранду, він оповідав далі щось матері і мов не замічав мене. Та й мав же він що оповідати: він подорожував стільки по світі, пробував щохвилі в інших країнах, бачив стільки, тож і міг оповідати, мов «з книжки». Адже задля пізнання світу вступив до маринарки. Я сиділа недалеко них мовчки, слухала і приглядалася йому. По нім було видно слов'янське походження, хоч здавався мені дуже знімченим. Говорив знаменито німецькою мовою і з очевидним замилюванням; з його рухів видно було певність, а з його мови широкий світогляд. Мені навинулася мимоволі замітка Оксани, що він «європеєць» і що йому цілком байдуже, до якої він нації належить. З його бесіди додумувалася я, що він демократ, хоч із другої сторони пробивався у нім якийсь аристократизм, котрий застерігається заздалегідь від усякого

спільництва з тим, що звуть «плебейськістю», сторонить від його в думанні і в учинках.

Я прирівняла його до Орядина, і він видався мені контрастом того ж. Орядин був з виду гарний, майже пишний, а цей майже поганий. Орядин був інтересний своєю непостійністю, своєю гарячою, лиш почасти гамованою натурою, а цей своєю тонкістю так в рухах, як і в думанні, своєю лагідною певністю.

Від часу до часу задержувався в бесіді його ясний, бистрий зір на мені, мов слова його говорилися і для мене, але я знала, що вони не були і для мене висказані, я відчувала це. Його істота була мені така чужа, така далека всьому тому, в чім я жила і чим була наскрізь перейнята, що мене обгортало все наново чувство самотності, і я мимохіть зверталася в думці до Орядина. Він інший, стоїть чимось так близько до мене, чимось споріднений зі мною, чомусь так добре, добре знайомий! Чому загнівався? Яке зло заподіяла йому? Для чого хоче мене понизити? Адже ми одної матері діти, доля наша змалку трохи не однакова! Коли б він знав, яка я самотна, як жадна не раз сильної опори, соромився би свого поведення...

.....

Цього вечора чулась я дуже нещасливою. Пані Марко майже не замічала мене, а я старалася всіма силами не звертати ні її, ні його уваги на себе. Вона, ущасливлена поворотом сина, говорила раз по раз, що він «цілий батько», дивилася, слідила за ним вогкими очима, гладила його по лиці, по волоссю, мов малу дитину, а він, розжалоблений тою любов'ю і майже засоромлений, цілував вдячно руку, що провадила його з наймолодших літ і стерегла від зла і горя, мов рідна мати.

— Ти мені ніколи не справляв гризоти, — чула я, як до нього ніжно говорила, — цілком так, як твій дорогий отець. Ти будеш колись так само добрим мужем, як він, вірним таким... не правда ж, мій любий, любий сину?..

— Що я люблю, люблю вже навіки, — відповів він їй півголосом словами поета Гейне... І ті слова запали мені глибоко в пам'ять. Гарні!

* * *

Спершу держався від мене подалеки, мовби боявся з моєї сторони якого нападу на себе, а я, горда, несмілива, вразлива, задивилася на його і поступала собі так само, що аж смішно було. На його питання відповідала коротко і холодно, нагоди остатися з ним самим хоч би і як коротко уникала тривожно, а коли не могла від того оберетись, то сиділа вже мовчки, з опущеними віями і не заговорила ніколи перша. «Я не забуваю, що я товаришка! — говорив йому мій погляд. — Не забуваю, не бійтеся! Я до вас не зближуся ані на один крок, ані одною думкою, я не з тих, перед котрими треба утікати!»

Чи він розумів мене?

Не знаю.

Пізніше, т. є. коли минув перший тиждень, став іншим. Розпочинав сам розмову, оставався радо в моїм товаристві, а деколи задержував майже насилу різними питаннями, коли я не хотіла з ним довго розмовляти. Звичайно розпочинав розмову розпитуванням про життя і привички своєї матері або про її заняття, опісля переходив на моє заняття, мої замилювання... про те, що мене найбільше займало, про музику, літературу, про мої знайомства. Розпитуючи про знайомства, дивився на мене довгим, повним поглядом. Я відповідала коротко, ретельно, мов мусила так відповідати; він мав, впрочім, дивний і лиш йому властивий спосіб питати. Чинив це так лагідно, так спокійно разом, мовби то не «товаришка» стояла перед ним, а якась сполохана, чудна птаха, готова утекти йому з-перед очей шохвилі і не вернутися. «Тому він і лікар, — думала я собі, — привчився з різними людьми різних способів».

Часом, коли я безмовно і безшелесне вешталася по хаті, чи спрятуючи що-небудь, чи

поливаючи цвіти, чи переходячи по що-небудь через усі кімнати, слідив неустанно поглядом за мною. Спершу боялась я тих проникливих цікавих поглядів з-поза окуляр, але з часом привикла я до них, і вони не здавалися мені вже такими гострими, тим більше, коли я переконалася, що він наскрізь лагідна натура.

Одного разу було в нашім городі занятих більше робітників: копали ставок. Він наглядав за працею сам, вештався невтомимо біля них від рана до вечора, оповідаючи їм бог знає що, пояснюючи та навчаючи їх про різні, їм не звисні речі. Довідавшись при тій нагоді, що в одного з них дитина вже від довшого часу слабує, зайшов туди переконатись наочно об усім. Одному з робітників виробив прохання, щоби його старого німецького батька прийняли в дім бідних, а одному виробив місячну допомогу. Цей був уже старий чоловік, походив зі значної колись родини і стеріг завсігди вліті нашого городу.

— Прийдеться зі старою просто з голоду згинути, коли сили в руках не стане, — говорив досі, — бо жебрати не вчився я замолоду та й на старість не потраплю.

Ми були би об тім всім і не знали, коли би старий не оповів нам того, а мати подужавшої дитини не прийшла подякувати за добрий вчинок і грошову поміч, яку від його дістала. Його не було тоді дома, однак пані Марко обіцяла бідній, що перекаже синові слова подяки... Коли повернув і вона все докладно переказала йому, спалахнув, мовби його хто окропом обілляв. «І не мали що згадувати, та це», — відповів. А побачивши припадком і мене, зморщив брови, вхопив капелюх і вийшов знов кудись.

По трьох неділях стали ми вже цілком добрими товаришами. Я навчилась розуміти його лагідне, однак супроти себе майже строге поступування, а він, пізнавши мою вразливу, полохливу вдачу, обходився зі мною ніжно, обережно, мов з мотилем.

— Ви боялися мене спершу, сторонили від мене, — сказав мені одного разу, коли ми сиділи якось у кімнаті, я при якійсь «терміновій» роботі для пані Марко, а він з газетою в руках, читаючи що цікавіше у голос.

— Боялася.

— Чому? — Його ясний повний погляд спинився вижидаюче на мені.

Я в першій хвилі вагалася оповісти йому, що мене від нього відпихало, але врешті сказала. А то, як мені здавалося, що він боявся мене, немов маловажив за те, що я лиш «товаришка»! Здавався мені зарозумілим і надто критично успособленим; я чулася при нім пригнобленою, боялася і того, що він стільки знав і бачив. (Тут він усміхнувся весело). Мені неустанно привиджувалося, що він у глибині свого серця глумить собі з мене і з того, що мені було найсвятіше.

Він прислухався спокійно моїм словам, мов ждав ще дальших і дальших об'яснень, а врешті сказав так само спокійно, майже байдуже:

— Це правда, я уникав вас дійсно. В мені якась особливша і непоборима антипатія супроти всіх товаришок, гувернанток, учительок і тим подібних істот. Чому, сам не знаю. Може бути, тому, що вони нагадують мені тих, що хочуть tout prix(за всяку ціну) стояти «самі». Я мав часто нагоду стрічатися з невикінченими емансипатками, а ті так обридли мені з своїм «питанням жіночим» і балаканням про рівноправність, що я їх ніколи не можу стерпіти. Не думайте, — додав поважно, — що я належу до тих, що моляться до непросвіченої жінчини, що їх ідеалом або молода неосвічена наївна дівчина, або заміжня жінка з величезним білим фартушком і купою ключів при боці. Я знаю, що викликало рух жіночий, так само, що викликало й соціалізм і інші об'яви в суспільстві. Я знаю, що вони і мають право домагатися того всього, чого власне домагаються; я переконаний, що вона доб'ються колись своїх жадань; лише, бачите, я не можу цілком з тим погодитися, щоб жінку трактовано лише як людину, як це власне роблять оборонці полу жіночого, а не також як і жінку.

— Так у вас жінка не те саме, що людина-чоловік?

— Чи словом «чоловік» називається лише мужчину?

— Ні, однак його життя більше забезпечене, ніж жінки.

— То своєю дорогою; але було би краще, коли б зі зміною обставин не змінiali і жінки свого характеру, т. є. не змінiali насильно. Я хотів би, щоб обставини змінialiся задля них, а не вони задля обставин або задля якоїсь «свободи». В моїх очах жінщина — то щось таке несказанно гарне, тонке, як і мужчина в своїм роді. Однак обоє тратять на красі, коли одно приймає те, що належиться другому.

— Чи жінки змінюються так сильно, на вашу думку?

— Ах, змінюються! Чи ви гадаєте, що з доступом до всяких занять і до всяких наук зробиються сильнішими, напр., в характері?

— Я думаю, що так!

— Ну, воно здається так, однак чому здрибнів дух у мужчин, хоч йому подають широку науку змалку аж до пізнього віку? Чому стає плиткий, поганий, самолюбний, задоволений із себе так, якби осягнув уже найвищий верх досконалості і далі не потребував сягати? Чому воно так? Чому знам'я нашого часу — самолюбство і обезсилення? Чи вам не приходило інколи на думку, що в думанні людським настав застій, що воно потребує якогось сильного порушення, щоби змінилось, віджило, але не теперішнім плитким, самолюбним життям, лиш якимсь кращим, чистішим і сильнішим! Нинішні часи, — додав по легкій задумі, — пригадують мені морську тишину, напр., під рівником(екватором). Горе кораблеві вітрильному, коли натрапить на таку нещасну пору. Ви, мабуть, не знаєте, що воно таке. Без подуву вітру жарить сонце огнем незносним і розкладає вкупі з кислородом воздушним всі органічні тіла. Вода морська починає гнити, і гидкий жовто-брунатний слиз окружає корабель довкола, як далеко засягне око. Гниль уділюється м'ясу, хлібові, солодкій воді і всім харчовим засобам, що корабель везе з собою. Та гниль переноситься помалу і на людські тіла, і нема на неї ліку на цілім світі. Спочатку міг би сильний вітер зробити цьому пагубному процесові кінець, однак пізніше не приносить і він уже пільги.

— Страшно вмирати такою смертю! — обізвалась із співчуттям.

— Не правда ж? — відповів. — І вихор на морі приносить смерть, але се вже іншого роду погибель. В ній гине чоловік бодай з піднятою головою, бореться і за себе, і за других, гине хоробро, коли тим часом там у тишині гине, мов собака. Нинішні часи подобають у дечім на таку морську тишину, і в них також багато-багато гнилі, їм треба також сильного зворушення, щоби «подужали». Однак щоб завернути знов до першого питання: ви «боялись» мене, думали, що я успособлений надто критично, чи не так?

— Так.

— Ви, може, думали, що я мало вироблене яке-небудь правило, за котрим суджу все механічно? Я критик, се правда; часами навіть і безмилосердний критик, однак більше над собою, як над другими. Всіх людей не можна брати за одно з'явище, осуджувати без розбору тому, що всі родяться, їдять, ростуть і вмирають. Ні, у кожного своє «я» цілком нове, хоч в дечім і подібне до своїх предків, як кажу, задля того не може ще один відповідати за всіх або всі за одного, і тому я лагідний в осуді других. Люди для мене дуже, дуже інтересні, — говорив задумчиво далі, — ще більше, як природа. Люблю в них вглиблятися, відгадувати їх, а то, в чім вони сильні, в чім оригінальні, в чім гідні погорди, а в чім величні, — але взагалі я для них терпеливий і уважний тим більше, що я лікар «тілом і душею» і маю часто нагоду глядіти повним поглядом у глибіню людських душ і бачити причини деяких «чудних» її з'явищ. Чи тепер не будете вже мене боятися? — спитав мене, і по його майже дівочих устах пробіг усміх.

— Ні.

— Це мені мило, — відповідь з очевидним вдоволенням, а по якійсь хвилі обізвався цілком одверто: — Мати оповідала мені дещо з вашої минувшини, і я вас тепер також ліпше розумію!

При тих його словах я спаленіла і змішалася. Пані Марко мусила йому споминати певно й про Орядина, а може, навіть після своєї привички і пересадила мої відносини до його. Він спостеріг моє замішання і занепокоївся чогось і сам. Це послідне скріпило мене в моїм підозрінні.

— Вам це немило? — спитав, дивлячись на мене своїм звичайним слідячим поглядом. — Вона нічого такого не говорила, що кидало би на вас хоч крихітку тіні, противно! Тепер я вас дійсно поважаю. Доказом того нехай вам буде те: коли б вам прийшло на думку йти деінде за «товаришку», я би просто, хоч і не маю до того права, не пустив вас!

Я усміхнулася.

— Так що мені робити?

— Нічо. Жити собі так далше.

— Як то, без заняття?

— Ну, займайтеся тим, до чого у вас найбільше спосібностей!

— Це було би й мені до вподоби, — відповіла я ще завсігди усміхнено, — однак із чого жити?

— Ах! — сказав він, немило вражений, і зморщив брови. — Знов оця погана річ! — А відтак додав, усміхаючись гірко: — Це найголовніша причина, що виробляє тепер більше слуг, як людей, що затирає чимраз більше гордість і оригінальність і творить плебейськість!

* * *

Гарно, прегарно живеться, відколи він тут. Від його віє іншим духом, свобідним, повним охоти до життя, віри в кращу будучність; я сказала би: і б'є сонцем...

Не знаю, але коли прислухуюся йому, то мені здається, що те, що він говорить, я десь уже раз чула або знала сама з себе. Мені майже все знайоме, що він говорить, так мовби він був мною, лише досконалішим, з більшим довір'ям до власних сил і з більшою погордою до рабства і немочі.

Не боюся його більше. Противно, маю навіть до нього сліпе довір'я, хоч супроти його я не така смілива, як супроти Орядина. Оповідую йому не раз стільки, просто думаю вголос перед ним. А він слухає, слухає... майже задумається або здивиться кудись далеко вперед себе, і тоді люблю на його дивиться, тоді його очі такі сяючі, я сказала би щасливі. Чи він знає, що вони в його так сяють? В його товаристві я спокійна і певна, зовсім так, мовби мала пересвідчення, що мені не станеться ані чого болючого, ані мене не обидить ніхто. Я і слухаю його, коли він мені що радить, і послух той не має для мене нічого понижаючого. Він належить до тих людей, що ані своїх гадок не накидують нікому, ані не обманюють ніколи. Я помилялася, коли думала спершу, що в його нема національного почуття; противно, він чується хорватом «душею і тілом», але зате його вражає майже немило моя ненависть до поляків.

— Не лиш я одна ненавиджу їх, — відповіла я йому, — ми, всі українці, не можемо їх любити такою любов'ю, як, напр., прочих слов'ян, вони наші найтяжчі вороги.

— Я розумію, що любити не можете їх, — відповідь він, — але мені здається, що така сліпа ненависть — то звичайно доказ інтелектуальної немочі. Коли б українці стали завтра сильні, то вони зараз перестали би ненавидіти поляків. Не так?

— Може, й так! — відповіла я. — Але поки що відчуваю для них більше ненависті, як поважання. Вони понижають нас, а цього годі відчувати!

— То не давайтеся понижати! Це залежить прецінь цілком від вас. Доведіть їх працею до того, щоб вони вас як своїх ворогів поважали, бо інакше: «*Wer sich zum Wurme krümmt, darf nicht klagen, daß er zertreten wird*» («Хто звивається черв'яком, той не має права скаржитись на те, що його топчуть»), — як каже десь Кант цілком справедливо.

— То правда, — відповіла я, — але ота правда болить мене...

.....
Ясними погідними днями ходимо на прогульку далеко поза місто: пані Марко, Оксана, я і він. На моє жадання оповідає він про море і його красу, а за те я мушу йому оповідати, коли йдемо вдвійці, про своє минуле життя. Одного ясного, дуже гарного дня перед вечором вертали ми знов удвійці, трохи віддалені від пані Марко і Оксани, і я оповідала йому на його жадання знов щось із моєї «минувшини». Врешті сказала, усміхаючись:

— Вже не знаю, що оповідати!

— Так ви оповіли мені вже все? — спитав і вп'ялив свої великі очі повно на мене.

— Все.

— Все? — спитав ще раз з чудним притиском.

Перед моєю душею станув нараз Орядин, і я, бог знає чому, спаленіла. Не підводячи до його очей, відповіла непевним голосом: «Все, про що можна говорити». А він не питав більше; затявся і мовчав. Трохи згодом прилучився до Оксани і пішов з нею скорим кроком вперед, полишаючи мене і пані Марко далеко за собою. В хаті і при світлі видався мені таким, як в перших днях свого приїзду. Повздержливий, недовірчивий, холодний і унікав мого погляду.

До сьогоднішньої днини не знаю, з якої причини змінився, але знаю, що моє серце дрижало, мов поранене, того вечора, і що, відходячи до своєї кімнати на спочинок, не могла я йому, як звичайно, подати руки, і уста мої вимовляли майже насилу і ледве чутно слово «добраніч!». Він стояв на веранді, прислухаючись приказам пані Марко старому огородникові, і при моїм голосі прокинувся, мов сполоханий.

— Добраніч! — відповів скоро, і в тім його голосі причулося мені виразно душевне зворушення і якась ураза.

«Що йому? Що йому?» — питала я себе раз по раз, і жаль і гордість стискали моє серце і проганяли сон з очей.

А поранок сього ж дня який же був гарний, ясний! Який перетканий світлом і заповідаючий препишну красу! Так, рано був веселий, помагав мені стинати рожі, казав, хоч, розуміється, лише жартом, що я цвіт лотосу, а тепер... Ні, ні, для мене не світить сонце, я вже переконалася об тім сотню разів..

Другого і третього дня був знов такий самий, а я стала така, як він мене настроїв, — і між нас немов щось уступило.

Четвертого дня занедужала пані Марко і була дуже роздразнена. Сварила не кухарку, котрої не була би від себе віддалила за ніяку ціну в світі, що зле варить; на старого огородника, що стежки в саду занедбані; на сина, що попсував її робітників і що сидить вічно в чужині, а вона опущена на ласку і неласку наймитів; а на мене гнівалася найбільше. Відказувала, що в мене нема серця, а для її особи то ані крихти. Що я на її жадання байдужна і неуважна; що хоч як їй жаль, але буде мусити обглянутися за другою товаришкою. Що в мене нема для неї часу, а на умі все лиш «літератство» і свої цілі, «бог знає які високі цілі». Що пхаю її насилу в постіль, щоби мала для себе більше часу; що вона переконалася вже про щирість товаришок і була би щаслива, якби бог забрав уже раз її зі світу, і вона не заважала нікому, і т. п.

Двері від його кімнати стояли широко створені, і він чув кожде її слово. Сидів на кріслі при бюрку, підперши голову руками, і мовби ловив кожний звук. Вона не слухала і його просьб та упімнень, щоби втихомирилася, а на її закид, що сидить «вічно» в чужині, а вона опущена на ласку і неласку других, відповів лагідно, що й тому буде раз кінець, нехай успокоїться! Він прецінь не задумував ніколи остатися назавсідги при маринарці, вона це знає.

Я слухала мовчки її несправедливих докорів, вештаючись безшелесно коло неї, як це вона любила, коли лежала в постелі, а відтак, пообкладавши її звичайно зуживаними ліками, вийшла зі

своєї кімнати, зачиняючи за собою двері, щоби за якийсь час піти в місто задля якихсь неважних, однак недужою упрямо жаданих орудок.

Надворі лляв дощ ціле пополудне, а якраз тепер цідив, мов із коновки. Я стояла при вікні, зворушена, понижена, і дивилася тупо вогкими очима на великі краплі дощу, що билися об віконні шиби і спливали сумовито вниз. Чувство огірчення і опущення обгорнуло мене, і я мимоволі згадала знов Орядина. Вже як було, так було, однак він не повинен був цуратись мене. Нехай би його хоч товаришем мала, не була така опущена, мов собака, та мала перед ким хоч пожалуватися!.. А то і він... о, всі, всі! — зойкнуло нараз болісно серце, і, мов у фізичнім болю притиснула я грізно зморщене чоло до шиби, силуючись здержати сльози, що тиснулися доконче до очей.

У хаті втихло...

Голосне тикання великого стінного годинника розходилося по сусідній кімнаті, мов давало такт неустанно голосно падаючому дощеві. В саду зеленіли мовби відновлені кущі і дерева, потрясувані хвилевим немилим вітром, а вузьенькими, піском висипаними стежечками лисніла вода. Десь-не-десь стріпувалася захована між листям дерев наїжена, змокла пташина, розглядаючись сумно то в долину, то вгору. З ринви цюркотіла одностайним тоном вода і спливала цілим потічком на широку стежку коло веранди.

До дверей моєї кімнати застукано злегка, і я прокинулась із жахом зі своєї тупої задуми.

«Це він, — блиснула в мені думка, а серце забилося сильніше, — лиш він», — і зворушеним голосом попросила я вступити.

Це був дійсно він. Був одягнений до виходу.

— Даруйте, що приходжу до вас і перебиваю, може, в яким занятті, однак я йду в місто і хотів спитати, чи у вас нема також яких орудок; залагодив би їх, може, при тій нагоді, — говорив півголосом, мов боявся збудити недужу в недалекій кімнаті, і по нім було видно легке змішання, котре хотів так затаїти, що уникав стрінутися з повним моїм поглядом.

Збентежена його приходом (досі не був ще в моїй кімнаті), не знала я в першій хвилі, що відповісти. Але опісля подякувала його за його ввічливість і сказала, що в мене є справді діло до міста, але за тим мушу йти сама. Того бажає собі хора, а я би не хотіла в нічій їй противитися, тому що тим зворушується вона, а всяке зворушення шкодить їй сильно. Впрочім, він сам те знає, бо розуміє її недугу найліпше.

— Вона дійсно дуже слаба, — сказав він і, приступаючи ближче до мене, взяв мою руку між свої долоні.

— Ви не гніваєтеся на неї за її несправедливі слова; правда, що ні? — спитав.

При тих словах звернувся повним щирим поглядом до мене і хотів із лица мого вичитати potwierдження на свої слова.

— Ні, пане доктор! — відповіла я, усміхаючись сумним перельотним усміхом. — Я дуже терпелива. Впрочім, як ви приходите на таку думку?

Він дивився на мене все ще тим самим поглядом.

— Сам не знаю, як, — сказав. — Я властиво прийшов... подякувати вам за ваше добре серце, а не питати про це. Пізнавши вас, бачу, що ви не спосібні мститися на кім-небудь. Моя мати справді дуже хора, далеко більше, чим я думав. Я не надіявся, що її недуга так побільшає. Коли би ви хотіли при ній і далі остатися (при тих словах спинилися його очі допитливо на мені) — то мусили би приготувитися до дуже прикрих хвиль і бути як ангел терпеливі. Я не можу додому часто приїжджати, ви ж знаєте. Моє заняття не дозволяє мені віддалюватися зі служби частіше; а коли покину службу цілком, не можу ще тепер навіть певно сказати. Це залежить від двох довгих подорожей, котрі маємо ще відбути, може, за рік, два — сам не знаю. Коли б ви хотіли в неї остатися помимо всього і дальше, я від'їхав би спокійно і був би вам дуже вдячним. Ви одні

можете мене заступити. Вас вона любить.

Я стояла оперта спиною до вікна й уникала його погляду.

Він здався мені тепер помимо своєї спокійної і певної бесіди не таким, як звичайно. В голосі знати було щось нове, незнайоме для мене. Погляд його був проймаючий і дотикав чудно мою душу.

Що це було?

Що напроваджувало його на думку, що я могла би його матір покинути, саме тепер, коли потребувала щирішої особи? Я ж їй завдячувала стільки, я ж при ній немов наново віджила! Чому думав він, що я це вчиню і покину її (і то через кілька несправедливих слів) на ласку і неласку чужого оточення або, може, на ласку тих кількох свояків її мужа, з котрими від многих літ зірвала зносини? Чи не прокинулося в нім знов вороже чувство супроти «товаришки» і настроїло так недовірливо? О, певно, воно мусило в нім знов зрости... і тому...

— Не бійтеся, пане докторе, я не опушу вашої матері в недузі, — обізвалася я. — Вчинила би це лиш тоді, коли би мене відправила сама; але я переконана, що вона цього не вдіє. Можете спокійно лишити її на мене і від'їжджати спокійно.

— Дякую вам, дякую вам щиро, — відповів він із якоюсь здержуваною радістю в голосі і стиснув мені щиро руку. — Я виступлю з маринарки і поверну до неї знову; вона сама знає, що ми будемо ще разом жити. Однак поки що мушу її ще на якийсь час оставити саму. Тепер не саму... — докінчив із вдовolenням. Опісля постояв ще хвилю мовчки і обглянувся по кімнаті.

— Як тут у вас гарно! — сказав, а побачивши під вікном моє бюрko, приступив до нього ближче. — Тут ви пишете, правда?

Я усміхнулася і потакнула мовчки головою.

— Я хотів би щось із ваших писань читати... чи не можна би?

— Ні! — відповіла я стиха.

— Але коли будете мати раз щось друковане, то пришліть і мені! — просив він. — Для мене буде це дуже інтересне. — А по малій хвилині додав: — Чи ви посилали що з ваших праць куди-небудь?

— Ні.

— Ні? Ну, так я роблю вас уважною: не робіть собі ніколи з того багато, коли вам і відошлють назад рукопис.

— Це би мене дуже боліло, пане доктор!

— Я вам вірю. Однак ви мусите бути й на це приготовлені. Впрочім, воно має деколи в собі і щось доброго.

— Чому?

— Тому, що чоловік вкладає в слідуючу працю подвійну силу.

— А для мене було би відослання рукопису доказом, що я нездібна до умової праці. Ах, я знаю, мене це знищило би! Коли я що роблю, так роблю всею душею!

— Але чому мало би це вас зараз «знищити»? — відпер він. — Не приймуть в однім місці, то приймуть у другім. Прийняття якої-небудь праці залежить прецінь від її духу, напряду і т. д. Впрочім, чи праця літературна становить для вас одиноку ціль вашого життя, коли кажете, що зворот рукопису знищив би вас? — Він дивився на мене проникливо, мов хотів збагнути всі тайни моєї душі і вижидав відповіді.

Я не зношу таких гострих допитливих поглядів. Паленію від них, хоч би походили і від байдужих мені людей. В цій хвилі навинувся мені бог знає чому, немов навмисне, мов причарований, викликаний його питанням, на силу перед душу — Орядин, і я спустила очі.

— Дійсно одинока ціль вашого життя? — допитувався вперто.

З його голосу вдарила тонка іронія, так мовби він не вірив моїм словам, мовби за ними

крилося ще щось інше, захищене поки що в тайні, але таке, що він відгадував. Супроти іронії боролася я ще з дитинства, бо нічого не боліло мене так, не вражало так сильно, як вона. Тому на таке його питання я гордо спалахнула. Що він собі думав? Чи, може, також щось подібне, як багато мужчин, напр., що жінка, котра береться і за іншу працю, як за домашню, а головню за перо, хоче тим лише звернути увагу мужчин на себе? Коли б він так про мене думав... і в мені неначе щось із біллю зойкнуло.

— Це дійсно одинока ціль мого життя... — відповіла я і глянула йому в очі. Його очі горіли, а на устах грала ще ледве замітка іронічна усмішка.

— Чи ви находите в тім щось гумористичного, пане доктор?

— О, то ні, — відповів він поспішно, відвертаючись від мене і беручи за альбом з фотографіями, що лежав на столі перед ним. — Воно видалося мені лише потрохи чудним.

— Що я пишу? Це правда, в мене нема відповідної освіти і я пишу, ведена лише самим чуттям.

— Ні, того не хотів я сказати, — закинув він, — але те, що ви ще молоді, і... і повинні властиво життя уживати, а не затребуватися в книжках та тратити між ними свою молодість. Ви... ви могли би й заміж вийти, могли би і так щасливою бути.

— Це правда, — відповіла я рівнодушно, — я могла би й так бути щасливою; однак я не дивлюся на подружжя, як на одинокую ціль жінчини, т. є. не дивлюся як на головню ціль свого життя.

— Чому? — спитав бистро.

— Тому, що вона може дуже легко звихнутись, а тим часом праця — її не може мені ніхто відібрати. Її можна хіба не прийняти.

— А коли б її справді не прийнято? — спитав із поспіхом. — Коли б її, напр., не прийнято, що осталося би вам, крім неї?

Я глянула на нього широко створеними, майже наполоханими очима, а опісля водила ними через хвильку поза ним.

— Це не може бути, пане доктор, не може бути! — відповіла я з якоюсь здержуваною розпучкою.

Він дивився на мене зчудований, мов побачив мене такою перший раз у житті. А відтак сказав:

— Я сам не вірю, щоб воно могло так бути, і питаю лише так для прикладу, яку мету життя вибрали би ви собі в тім випадку, коли би вам вашої теперішньої цілі забракло, значить, коли би ваших праць не приймали, а лиш «для себе» ви писати не хотіли би?

— Я не знаю, пане доктор! Я дійсно не знаю... тоді я була би дуже нещаслива. Бог знає, що б тоді було, якби я не могла працювати по душі.

— А щастя родинне... чи воно не має у вас жодної вартості? — питав далі.

— Чому ні? Однак де заорука, що я дістану і його? Ах, я не хочу з тою думкою і зживатися, що воно мені також припадає. Я над тим не хочу ніколи думати. Хто привикне до думки, що йому доля всміхнеться, той двічі чується нещасливим, коли його поб'є недоля!

— Це правда! — відповів він. — Однак чоловік може почасті і передвидіти свою долю. Чи ви не відчуваєте, напр., зближення того, що зветься в людським житті щастям і буває звичайно метою життя?

Я задумалась.

— Ні, пане доктор! — А по хвильці, під час котрої постать Орядина станула в моїх думках чомусь так ясно, додала я поспішно: — Я не знаю, я справді не знаю. Впрочім, чи не можна бути чиеюсь жінкою і любити, попри чоловіка, і працю або яку-небудь штуку: малярство, музику, літературу, — одним словом, любити світ божий в цілій його величі, з різnorodними його гарними

і чудесними об'явами? Чи то не можна?

Він усміхнувся якимсь зависним усміхом.

— Чи я кажу, що не можна? Я був би гордий, коли б мав таку жінку. Нехай би любила і малярство, і музику, всі штуки світу, займалася кожною працею, що відповідала би її істоті, її смакові, поринала в ній досхочу, до втоми, лише найбільше нехай би любила мене!

Я усміхнулась, хоч він видавався мені дуже поважним у тій хвили.

— Чому ви смієтесь? Я би тому того жадав, що я сам любив би її дуже, дуже щиро!

— Як же ви це можете знати?

— О, я це знаю. В мене вже натура така. Що я люблю, люблю вже навіки.

Я не відповіла, а він обертав скоро картки в альбомі, мов шукав когось там. Нараз задержався при фотографії свояка Муня, котру мені прислав вуйко на різдвяні свята.

— Хто це такий? — спитав різко.

Я сказала хто.

— Ваш свояк? — спитав недовірливо, і його очі блиснули. — Він пристойний(статечний); але ж бо він чорнявий!

— Він справді чорнявий, чи в тім що дивного?

Він спаленів і ніби погрузився в оглядання цього лица.

— Я шукав фамілійних черт, — оправдувався півголосом. — Мені здавалося, що він, як ваш брат, мусив би бути русявий. — Опісля запер нетерпеливим рухом альбом і, оглянувшись ще раз по кімнаті, кинувши оком на всі дрібні образки і фотографії на стіні, ухопив за капелюх.

— Не хочу вам забирати більше часу, — сказав, — тим більше, що мусите також іти в місто. Доц устас. Я вернуся сейчас і заступлю вас при матері.

Попрощався й вийшов.

Я слідила за ним очима так довго, доки не зник з виду.

«Що я люблю, люблю вже навіки!» — повторював раз по раз якийсь голос у мені. І я була в тім переконана. Він останеться своїй любові вірний...

Але яка вона буде? Яка царівна?

Певно, німкена. Але ні! Він казав раз, що йому слов'янські жінки ліпше подобаються...

Послідній тиждень його побуту минав страшно скоро. Він став якийсь нервовий, неспокійний. Майже щодня говорив об своїм від'їзді, або: «тепер маю перед собою ще п'ять днів»; опісля знов: «тепер лиш три», а врешті сказав: «маю ще лиш завтра».

День перед тим «завтра» сиділи ми обоє в городі, недалеко веранди, і він помагав мені вибирати і завивати насіння з різних цвітів. Був мовчазливий, а я старалася його розвеселити, хоч і сама не була в надто ясній настрої.

— Коли будете мати щось із ваших праць друкованого, то пришлете мені це самі — правда? — обізвавсь урешті.

— Пришлю.

— А коли заручитесь, то напишете мені це також самі, добре?

Я не бачила його лица при тих словах, а що жартував звичайно в спокійнім тоні, так я взяла ці слова за жарт і відповіла так само спокійно.

— Добре.

Він помовчав, а через хвилину сказав:

— Тоді пришлю вам прегарну велику мушлю, котрої шум буде вам пригадувати море.

— І вас.

— Мене не потребує вам пригадувати, коли будете вже судженою, — сказав півголосом.

— Однак я хочу.

— Коли б я знав, що вона пригадувала би вам мене тоді, то розбив би її поперед усього.

Я розсміялася тихим сміхом.

— То значить, що я би її в такому випадку не дістала. Ну, нехай буде й так, але тоді забуду про вас цілком, цілком.

— Забудьте! — сказав з якоюсь гордою, однак zarazом і гіркою веселістю. — Я не пригадаюся вам, певно, нічим. Від матері не довідаєтесь про мене нічого, бо я попросив би її не згадувати вам про мене. Зі знайомими не переписуюся. Часописи не будуть про мене згадувати, бо я ані політик, ані літерат. Взагалі я не тішуся ніякою «славою» і залежало мені завсігди на тім дуже мало, щоби здобути собі «ім'я» і розголос. Я старався лиш про те, щоби бути щирим дорадником і помічником тим, що зверталися з довір'ям до мене, і бути характерним і гідним сином своєї країни. На чім іншим залежало й залежить мені дуже мало, і тому належу до тих, про котрих не чути дуже багато. Вам прийдеться навіть дуже легко забути про мене.

— Так само, як і вам про «товаришку», — відказала я (ніби хотіла його в жарті уколоти), — з котрою аристократ по душі заприятелював на шість неділь. Але там на морі, на тім широкім, прегарнім, голубім морі, на дні котрого бачиться знов другий, прекрасний, багатий світ, там забуде він її цілком.

Саме в тій хвилині звернувся він до хвіртки, крізь котру входила пані Марко з Оксаною, і, не обертаючись до мене, сказав зміненим, однак спокійним голосом:

— Там не забуде він її ніколи. Що він любить, любить вже навіки.

На моїх устах завмер свавільний усміх, а жартівливі слова не повертали більше на них. Я жалувала висказаних слів, відчула нагло глибокий жаль, а zarazом стало мені так, немовби я потонула і тілом і душею в ціле море цвітучих, своїм запахом упоюючих цвітів...

Другого, т. є. посліднього дня не бачила я його перед полуднем майже зовсім. Ходив кудись прощатися до знайомих і відвідати впослідне своїх кількох пацієнтів, що дісталися йому припадком; а коли вернув, складав якісь книжки і речі. Споминав, що від'їде вночі. По обіді прийшла Оксана, і ми пішли всі троє до міста. Вона мала в книгарні замовити якісь ноти, а він якийсь медичинський часопис.

Я ждала на обох надворі і читала заголовки виставлених книжок. Незабаром вийшов і він, і ми проходжувалися попри книгарні, Оксана барилася довго.

Незадовго по тім рипнули двері від склепу(крамниці).

Ми звернулися живо до них, думаючи, що це Оксана, однак це був хто інший.

Це був Орядин. В мені застигла кров.

Він, розуміється, бачив і нас. Минаючи попри нас, палкий, мов іскра, плохий(гострий), іронічний, кинув на нас блискучими очима. Доктора змірив від голови до ніг, а мене поздоровив іронічно і, як мені здавалося, ледве що не вимовив: «Отже, вищий чоловік найшовся, gratулюю вам!»

Побачивши його перед собою так несподівано, я спаленіла сильно; по тому, мов підтята, зблідла; а пересвідчення, що доктор це бачить, мішало мене ще гірше. Доктор же бачив дійсно. Вп'яливши свої проникливі очі в мене, читав і відгадував із мого змішаного лица все, а я, не вмінючи панувати над виразом свого лица, стояла перед ним, немов винувниця, зі спущеними віями...

— Хто це був? — спитав мене.

— Орядин... — відповіла я здавленим голосом.

— Орядин? То він?.. — І не питав більше нічого. Коли я на його пізніше глянула, видавався мені цілком блідим. Дивився кудись далеко вперед себе, так мовби я не находилася коло його, і, підкручуючи спокійним рухом вус, гриз спідню губу... Хутко по тім вийшла й Оксана.

— Ви ждали на мене, — щебетала вона, — а мені показувано стільки нових нот! Там був і ваш Орядин, Наталко. Переглядав також ноти на скрипку, фортепіано. Він не говорив із вами? Ха-

ха! — сміялася. — Дивився раз у раз, як ви проходились із доктором, а ви, докторе, — звернулась до його, — зацікавили того панка так, що питає книгаря, хто ви такий.

— Мабуть, довідався, хто я, — відповів цей спокійно. — А може, я й перешкодив йому побалакати із своєю... знайомою. Ну, нехай вже простить; цієї ночі від'їду вже.

— Цієї ночі, докторе? Ні, завтра рано! — кликнула Оксана.

Я йшла мовчки між ним і нею і не створила уст ані на слово. Від його віяло на мене знов немов холодом, і я від холоду того неначе в'яла. Що сталося йому так нагло? Чому змінився знов на того гордого, неприступного чоловіка, що відпихав мене чимсь від себе, настроював такою своєю істотою так само відпорно і гордо, настроював так до сліз!

— Цієї ночі, Оксано! — відповів він рівним, спокійним голосом. — Коли раз кінець настав всьому, так пощо відкладати його і мучити других і себе? Коли від'їду нічним поїздом, мати переспить прощання і встане завтра сильніша. Служба буде мати менше заходу, а панна Наталія...

— А товаришка обійме знов своє звичайне заняття, читання часописів уголос, — докінчила я зворушеним, хвилюючим голосом.

Його погляд промайнув по мені велично і стрітився з моїм. В мене було чоло грізно зморщене, а уста усміхалися нервовим болісним усміхом.

— А панна Наталія, — говорив далі, мовби не чув моїх роздразнених слів, — стане їй оп'ять одинокою підпорою і заступить їй мене. Так обіцяла мені і того держуся.

— Так обіцяла я, — повторила я вслід за ним, а більше й не говорила.

Він звертався всіма своїми словами до Оксани. Просив її відвідувати матір і т. д., а коли вона попросила нас відпровадити її додому, я вимовилася, що мене пані Марко потребує, і він пішов із нею.

Я хотіла остатися сама, щоб розстроєна душа втихомирилася. Зворушена несподіваним побаченням з Орядином, не могла я також помиритися і з міною доктора. Була вражена до глибини душі, неспокійна, невдоволена, а на Оксану розгнівана. Як важилася вона мені казати: «там був і ваш Орядин»? Ха-ха-ха! Мій! Я їй і не оповідала про свої відносини до його, а вона, примхувата, кинула те слово, не надумуючись довго, ніби жартом; він же думає, певно, що Орядин справді мій! Впрочім, мені дуже мало залежить на тім, що він собі думає!

.....

Вернув саме з заходом сонця додому.

Ми сиділи з панєю Марко на веранді вдвійку і ждали його, т. є. вона ждала. Я лиш товаришила їй. Мене розболіла голова і на свіжій воздусі було мені легше.

Коли я його побачила недалеко дому, забило в мені серце живіше, і я поблідла.

Смішно.

І чому це? Ні, ні, він був мені цілком байдужий, був лише добрим, дуже добрим знайомим. Я навіть не розумію, з якої причини втратила я свою певність, іменно від тієї хвили в городі, в котрій сказав на мій жартівливий закид, що «що він любить, любить вже навіки!». А що я занепокоїлася його приходом тепер, це мало в тім свою причину, що він бачив моє заклопотання при стрічі з Орядином!

Мабуть, тому й змінився він супроти мене. Його, може, розлютило, що товаришка його матері має знайомих мужчин, і її душа не звернена лише до тієї, що хліб дає, що в неї є мрії «романтичні», що, може, вона має навіть якісь любовні зносини за її плечима і що, помимо звісної обіцянки остатися і берегти далі хоровиту даму, покине її якого-небудь гарного дня і піде так, як прийшла...

Так, так, це лиш такі здогади могли змінити настрої його душі, мені ще донедавна так щиро прихильної! Пані Марко мусила йому щось сказати про Орядина і про мене, а може, сказала і все, що знала від мене про мене і про його? Звідки брались би в його думки про «заручини»? Він бачив

прецінь, яке життя ми ведемо. Що мені діяти? Звинятися перед ним?

Ба! з якої причини? Тому, що в мене, як насміхався Орядин, «тонке, вразливе сумління, мов павутина», і я не зношу на собі найменшої тіні? Впрочім, чи я кріпачка, щоби звинялася зі свого поступування? Ах, ні, коли вже раз так про мене думає, коли став холодним, ранив мене, так нехай! Я підйму голову ще вище, чим ліпше трафить він у серце. Він помиляється. Я вмію горе зносити!

Він ішов через зільник просто до нас, до веранди, вільним ходом і поздоровив нас уже здалека. Ступаючи сходами вгору, глянув на нас втомленими очима, і один-однісінький погляд на його лице переконав мене, що в його душі зайшло «якесь сонце».

— Добрий вечір! — сказав, і знявши капелюх з голови, кинув його таким рухом від себе, мовби був фізично дуже втомленим.

— Добрий вечір, Івасю! — відказала пані Марко втішно. — А де ти так барився? Ходив ще, може, до кого прощатися?

— Ні, — відповів він. — Відпровадив лиш Оксану додому, а опісля зайшов ще в міський город на прохід. Мене болить голова... — Сказавши це, притягнув близько до матері крісло й сів напроти мене.

— І тебе болить голова?

— Чи болить ще кого, крім мене? — спитав він.

— Таже Наталку...

— Так? Може, зі зворушення? — Він перехилився до мене, і по його тонких устах заграла лиш для мене помітна злослива усмішка.

— У мене зі зворушення, пане доктор, — відповіла я спокійно, хоч на дні душі так і скипіло щось відпорне на його іронію. — Але з чого болить вона у вас? — Я говорила півголосом і не дивилася йому в очі.

— О, в мене не дивота, — відповів з уданою веселістю. — В мене, як німці кажуть, *Reisefieber* (подорожня гарячка).

— Мені так прикро, Івасечку, що ти їдеш нічним, а не аж ранішнім поїздом, — вмішалася пані Марко. — Це виглядає так, якби я тебе виганяла!

Він усміхнувся гірким усміхом, відгортаючи повільним рухом волосся з чола.

— Ні, мамо, ви не виганяєте мене.

— Так що ж жене тебе від мене?

— Мене... жаль за... морем. — А відтак додав: — Ви ж знаєте, мамо, що я мушу покинути вас!

— Знаю, знаю, мій сину, однак цим разом ранив мені твій від'їзд серце більше, як звичайно.

— Це болить мене. Однак майте терпелівість. Мине ще якийсь час, і я прибуду до вас назавсідги. Мушу конче побачити Індію, а опісля, як доля схоче, заживемо вдвійці.

— Як доля схоче! — відповіла вона гірко.

— І чому би не хотіла? Впрочім, — додав напівжартівливо, напівглумливо, — мені вже найкрайніша пора вертати назад до свого «ремесла». Тут у вас я зніжнів, як жінка, зм'як; ще якийсь час, і різна неміч вчепилася би мене, заким би я це й замітив.

— А там, на морі, чується сильніші, пане доктор? — спитала я стиха.

— О, там! Там широко і просторо, там смерть так близько коло чоловіка, що він забуває все проче. Сили і думки його заняті, можуть гуляти досхочу. Тут мені тісно, а почасти я майже непотрібний.

— Іване, ти говориш таке при мені? — обізвалася з жалем стара дама. — Чи я в тебе вже нічого не значу?

— Простіть, мамо! Ви значите у мене дуже багато, однак я належу поки що там...

— Але серцем тут: не правда ж, мій сину!

— Тут, мамо, тут, — відповів, і, похилиючись, притиснув її руку до своїх уст.

— Надіюся, що як поверну, то не буду таким нудним, як, напр., нині. Там полишу всю свою неміч, свої хиби, всі свої аристократичні примхи і стану знов вашим сином, та буду лікарем і хорватом, як мій батько. Ви будете з мене вдоволені, мамо!

— Я була з тебе все вдоволена, Івасечку; навіть тоді, коли ти був ще малим хлопчиною...

— Спасибі вам за це, матінко. Візьму з собою ті слова і буду берегти їх як пам'ятку в своїм серці. Милішої споминки не буде в мене...

Оці слова, висказані спокійним, однак майже здавленим голосом, стиснули мене немов кліщами за серце, і я з якогось наглого жалю мало що вголос не зойкнула. Піднявшись зі свого місця, я перейшла хутко попри його в другу кімнату, не глянувши на його ні одним поглядом.

Він не дивився й на мене. Ох, я це відчула. Я відчула це всіма нервами, і уста мої затялися гордо, а серце рвалося з жалю. Га! Нехай рветься! Чим скоріше, тим ліпше!

.....
О пів до третьої вночі мав відїхати.

По вечері сидів ще довго в кімнаті пані Марко, і обоє говорили дуже багато.

Не знаю, об чім говорили вони, бо я мала своє заняття, і не мала охоти оставатись при них. Впрочім, у мене на душі було так, що я була би пішла і на кінець світу від людей, а не шукала їх, особливо ж тих, що ранили мені серце. Справді, він завдав мені такого болю, бо став саме перед відїздом іншим. При розлуці повинні й вороги помиритися, а не... товариші. Правда, я лиш товаришка, а він (як говорила раз Оксана) чоловік із гарним, незалежним становиськом і з значним маєтком. Однак пощо говорив так часто, що «що я люблю, люблю вже навіки»? Пощо говорив тоді мені ці слова? Тепер став таким неприступним, гордим, мовби хотів мене привести в послідній хвилі до пересвідчення, що я в його очах дійсно не що інше, лиш товаришка його матері, і що тим є й для його. Але це ще не все, т. є. я сама не вірю в це. Він надто освічений, щоби поступав так, і я відчуваю інстинктивно, що всьому причина Орядин. «Орядин — твій товариш, держись його!» — говорить видимо ціла його істота. А той «товариш» — аж смішно! — який уже сердечний: здається, взяв би, коли би міг, під ноги! Пролетів коло мене, повний іронії, їдкості, глуму, повний потайного сміху, а однак ж — не без чувства!

Задля того, задля того безумного, гарячого, несправедливого чувства, задля всіх тих його поривів, примх люблю його...

Люблю? Ах, ні, тепер не знаю вже чи люблю. Він мені майже обрид. Майже нараз остогид...

Я сиділа в неосвіченім салоні, притикаючим до кімнати, в котрій находилися бесідуючі, при широко створенім вікні, що виходило в город, вихилена вниз — і думала. Знизу піднімався запах цвітучих астер, а в воздуху віщувало щось виразно осінь. Від часу до часу віяв легесенький вітрець, і тоді відзивалася десь недалеко на альтані еольська арфа. Її тон здавався мені ледве замінним, гармонійним, однак дуже жалісним зойком. Не знаю, чому я собі уявила, що це звучне зітхання шукає чогось, якоїсь пристані або якогось серця, з котрим могло би зіллятися в одну пісню...

Воно блукало по цілім городі, вітер носив його на своїх крилах — здавалося, всюди, бо всюди відзивалося воно. Між деревами й кущами, що зарисовувались темно від стежок, висипаних білим піском, і блукало довго, а врешті добилось до мети. Моє серце, наповнене смутком, перенялося його жалем і приняло його в себе... Чи я вмю терпіти? Чи в мене вже з натури наклін до того? Чи це ознака великої душевної немочі, що душа моя хилиться так до смутку, мов той цвіт лелії додолу?

Не знаю...

Сперши голову в долоні, я прислухалася голосові Марка, що доносився до мене неясно. «Що я люблю, люблю вже навіки», — прокинулось у мені нараз живо, і глибокий жаль стиснув моє серце, як перше. За кілька годин відїде він, і хто знає, чи побачимось ще в житті. Наші дороги

розходяться так далеко, а обставини нашого життя такі різні!

Що він має поборювати, а що я? Його доля спочиває на сильних підвалинах, і він кермує нею після волі, а я, кинена у вир життя, мов човен на бистре море, не маю найменшої опори...

Прислухаючись його голосові, відчувала я, як у мені щось хвилювало. Я була огірчена, прибита якоюсь тугою-жалем і чулася обидженою. До того домішалось чувство зависті, якого я не зазнавала досі. Я знала: саме тепер обіймав він свою матір, цілував знову її руки (чинив це так ніжно), просив знову, щоби пильнувала свого здоров'я, уникала всього, що могло би причинитися до роздрознення її нервів і її наскрізь хорого серця. І я знала докладно, як вона йому на це все відповість. Це бачила я вже не раз на власні очі. Ніколи не бачила я таких гарних відносин між мачухою і пасербом, як тут!

Тепер дякувала йому за всі гарні хвили, що пережила при нім за цілий час його побуту, дякувала за те, що журився нею і що відвідав її... Що не забував її і був вдячним за її любов. Обіщувала все, чого жадав: пильнуватися і жити для його, бо чується «самотнім на світі».

З голосу здавався мені таким розжалобленим, перенятим якимсь таким глибоким жалем і сумом, що мене це сильно вразило. Таким не бував він досі: він уникав навіть так званих м'яких хвиль, щоби не виявити, скільки теплого і щирого чувства крилося в його груді. Мовби встидався того... А тепер? Що йому було? Чому приходилася йому так тяжко покидати матір і рідну сторону, коли говорив ще недавно, що там йому мило?

Відтак настала хвиля прощання. Пані Марко плакала. «Не побачу тебе знов бог зна як довго, а може, й ніколи!» — хлипала з плачем.

Я була сильно зворушена. Я знала, що небавом стану і я перед ним. І дійсно, майже в тій самій хвилі спитав він придавленим голосом:

— Де вона?

Мене пройняло морозом, в серці защеміло щось, задрижало, і щось гордого, відпорного прокинулось у нім та додало мені сил. Заразом відчувала я, як мені відступила вся кров із лица. Не очікуючи поклику від його або від пані Марко, отворила я двері їх кімнати, що були лиш прихилені, й, увійшовши до них, станула недалеко порога.

Пані Марко обняла була його, і в тій поставі застала я їх. Побачивши мене, освободився так хутко з рук матері, мовби його зловили на лихім учинку або мовби соромився, що його побачив хто «м'яким». Звернувшись до мене, простяг щиро обидві руки, однак лиш на хвилину. В слідуєчій хвилині вже опустил їх.

— Прощаючись з матір'ю, питав я й про вас, — сказав вимушеним холодним голосом, доправляючи, як мені виділось, дуже дрижачою рукою окуляри. — Хотів і вам за все, чим уприємнили ви мені мій побут, хоч, може, і несвідомо, подякувати. Гарних прожитих тут хвиль не забуду так скоро; а думками буду не раз — пробувати тут. Щодо вашої обіцянки не покидати моєї матері, то не хочу напирати на вас, щоб ви повторили мені її. — А звертаючись до матері, сказав: — Панна Верковичівна (звичайно, коли був у добрім настрої, говорив «Наталія») обіцяла мені, мамо, не опускати вас ніколи, хіба тоді, коли б ви самі віддалили її від себе. Однак я думаю...

— Цього я ніколи не вчиню! — відповіла стара дама жалісно і, зблизившись до мене, обняла мене так само щиро, як перед хвилею його, і поцілувала.

— Я не віддалю її ніколи від себе, хіба тоді, коли її зажадає хтось такий, що не бажав би собі вже жодної розлуки з нею. Чи добре так, Наталко?

Я усміхнулася гірко.

— Добре, пані Марко!

— Видиш, Івасечку, що я вгадала, — сказала й усміхнулася якимось дивно, — а тепер іду приладити тобі звісні папери.

І відійшла.

— Що воно добре, переконаний і я, — обізвався він перший. — Однак я не такий певний, як моя мати, що ви останетеся при ній довго. В житті людським лучається стільки неожиданого, наглого, що лучче не числити на ніщо певне. Те, що ми звикли вважати незмінним або лише нашим, виховується нам не раз так несподівано з рук, що ледве можна це зрозуміти. Тому... тому, прощаючись з вами, бажаю вам вже тепер якнайбільше щастя, бажаю вам «сонця»; будьте переконані, що щиро бажаю! — І простяг удруге руку до мене.

Я стояла перед ним, холодна, німа, мов готова до бою, і не рушалася, коли він подав руку.

— Це гарно, пане доктор, що ви бажаєте товарищі стільки щастя й сонця, — обізвалася я, усміхаючись нервово. — Особливо сонця жадна моя душа; бо саме його не мала я ніколи надто в своїм житті і, мабуть, не буду й пізніше мати. Щодо гарних хвиль, то й я не забуду їх ніколи. А повторяти обіцянку, що не покину вашої матері, не маю причини. Ви й так не повірили би мені цілком, а я не привикла накидуватися чим-небудь, хоч би це було лиш успокоюючим запевненням, а тепер не вчиню цього вже зовсім.

Він спалахнув і мав уже на устах якісь гострі слова, однак погамувався і спитав:

— Що дало вам причину думати, що я не повірю вам цілком?

— Ви самі дали мені нагоду прийти на ту думку, — відповіла я, — але ви помиляєтесь, пане доктор. І компаньйонка вмів бути вірною, а за дізнані добродійства, за щире прихильне серце — вдячною; тим більше така, що чується самотного і погорджуваною. Але попри те вмів вона бути вірною і собі і, оцінюючи других, вмів цінити й себе. Бували хвили, в котрих ви обходилися зі мною, як з чоловіком, рівним вам душею і думками, обходилися, як зі своїм товаришем. Це були для мене сонячні хвили, і за них дякую вам із щирого серця. Вони — я це відчуваю — будуть сіяти довго, довго в моїй душі. Надіюся, що це не оскорбить вас, пане доктор. Впрочім — ми розстаємося й так.

Я підійшла до його, щоби подати йому руку. Він стояв спертий об стіл й блідий як смерть.

— Бувайте здорові! Я бажаю вам так само щастя і сонця на будуче, як ви мені...

— Сонця, сонця... — промовив він глухим голосом й усміхнувся якимось чудно. При тім вп'ялив свої великі, в тій хвилі незвичайно зворушені очі в мене, мовби хотів мій вид задержати навіки в своїй пам'яті. — Ви кажете: сонця... воно заходить віднині для мене!

Я глянула на його широко отвертими очима.

— Заходить?

— Так, для мене. Для другого воно сходить.

Я не розуміла його.

— Жаль мені, пане доктор, коли би це було правдою, — сказала я півголосом, і я говорила щирю правду.

Невимовний жаль обгорнув мою душу, і щоб не виявити того перед ним, я спустила погляд вниз і подала з холодним поклоном руку.

— Ще раз... бувайте здорові!

Він склонився так само холодно, формально, але не сказав ані слова. Здавалось, всяке прощальне слово так і застрягло йому в горлі. Рука його була холодна мов лід і обняла мою праву мов кліщами.

Я пішла не оглядаючись, як та сонна, і не знаю, чи мені це приснилося, чи було дійсністю, а то, що вслід за мною продзвеніло насилу висказане, але майже на просьбу подобаюче, раз мені жартом (?) кинене ним слово:

«Цвіт лотосу»...

В три години пізніше від'їхав. Важкі, незабутні три години в моїм житті. Мене мучив глухий жаль за ним, а його бліде, від болю змінене лице стояло неустанно переді мною. Чому переслідувала мене думка, що він був лиш на вид холодним і повздержливим супроти мене? Що в

серці беріг щось інше, тепле, гарне, і що терпів від чогось, від якоїсь гордості або з якихсь, бог знає яких, причин.

Під час тих трьох годин не лягав ані на хвилинку відпочивати. Я ж лежала без сну і чула, як ходив, неначе міряв неустанно свою кімнату. Над чим думав? О пів до третьої над'їхав фіякер. В мені затовклося серце, і я здержала віддих, щоби чути кожний крок і рух його. Ходив скорше, збирав речі, подавав їх слугі і все тихо, щоби не збудити нікого в домі, а може, й мене, бо попри мою кімнату мусили переходити в сіни. Вкінці чула я, як вийшов, як зачинив за собою двері, обкрутив ключ два рази в дверях і, вийнявши, поклав його на одну з шаф, що стояли в передній кімнаті. Переходячи попри мої двері, задержався на хвилину, мов приневолений невидимою силою, щоби зате опісля віддалитися двічі скоршим кроком. На сходах веранди, по котрих сходив цілком звільна, дзуркнула його шабля, а трохи згодом чула я гуркіт повозу, що його відвозив. Коли ж гуркіт замовк, чути було тільки глухий, одностайний шум дерев у саду...

Крізь шум той розлягався від часу до часу зойк еольської арфи.

Я не ворухалась.

Заривши пальці в волосся, лежала з болісно зморщеним чолом, без сліз. Він не оставив мені права проливати їх за ним...